

Üldözöttként szüleimre bajt hozandó, haza nem mehettem, bátyámnál lettem menedéket. Végzettségemnek megfelelő állásról álmodni sem mertem, de amikor fizikai munkára jelentkeztem, tonzúrám beszélt helyettem. Uram szeretete, megtartóereje, erős hitem megsegített. Budapesten megalakult a szétszórásban élő különböző rendi nővérek és karmelita atyák jóvoltából a Solidaritás HTSZ, ahol az üldözött apácák, szerzetesek, papok munkát találhattak. Különböző kézműves részlegek működtek, többek között kesztyűszabászati részleg is. Rendtársam, Dr. Kiss Csongor OFM atya segítségével végre munkához jutottam. Másztam a ranglétrán, kesztyű szabász tanuló, majdnem szabász, végül anyagkönyvelő lettem. Munkám mellett Istenem segítségével mindennap bemutatam Uramnak a legszentebb áldozatot, taníthattam hitünk csodálatos titkait. A tanítás csoportokban váltakozó házaknál, lakásokban történt. A kor szellemének megfelelően a csoportba beépült egy besúgó, aki feljelentett minket. A csoport hivatalos vezetője Csongor atya volt. Távollétében, amikor a lebukás történt éppen én helyettesítettem. Csongival együtt megjártam a Gyorskocsi utcai börtönt, az ÁVH-s kihallgatásokat, de a pokol kapui nem fogtak erőt rajtunk. Istenünk irgalmas szeretete megtartott bennünket az igaz úton. Mint szombathelyi egyházmegyes pap, értesített a megyéspüspök atya, hogy lehetősége van újra szolgálatra bocsájtani. Hálas szívvel köszöntem meg Uramnak, hogy kenyeret adott a vészterhes időkben, de még hálásabban köszöntem meg, hogy újra az oltár előtt szolgálhatom. Elmondhatatlan érzés kerített hatalmában, amikor megtudtam, hogy hivatalosan is gyakorolhatom hivatásomat, ami az életem, ami a levegővételem, ami a teljes létformám. Deo gratias.

1989-et írtunk. Klandesztin (titkos) tartományfőnöke voltam a föld alatt élő Mariana provinciának, Semjén provinciális atya végakarata szerint, akinek előrelátó jóslata szerint én fogom eltemetni a provinciát. Ekkor még nem

tulajdonítottam ennek a kijelentésnek nagy jelentőséget, hiszen még „fiatal”, alig 65 éves voltam. Harcoltam, ahogy a lehetőség engedte, küzdöttem a rend megmaradt tagjaiért, hogy újra élhessük a Szent ferenci közösségi életet. A Pesti Ferences Templom igazgatója, Bucsi László atya adott lehetőséget, hogy alkalmanként a rendi tagok találkozhassanak, szerényen ápolva a közösségi létet. Az atya nagy veszélynek tette ki magát, mégis megadta a lehetőséget. Egyik találkozáson felkeresett a karmelita testvérek vezetője, hogy értesültem-e arról, hogy a szerzetes rendek hamarosan működési engedélyt kapnak? Nem akartam hinni a fülemnek. Urunk a Szűz Mária tartomány felett újból kiterítette védőpajzsát. Felgyorsultak az események. Az állami vezetőséggel folytatott megbeszélések alapján sorban kaptuk vissza rendházainkat, templomainkat, elsőként zászlóshajónkat a Pesti Ferences Templomot és rendházat. Amikor a hálaadó szentmise keretében történt átadások a templom kulcsait átvettem, elsírtam magam. Szűzanyám újra eléd térdepelhetek. Az utolsó választó káptalanon 1949-ben a mariánus provincia létszáma 269 fő volt. Az újra induláskor 69 élő rendtagot írhattam össze, ebből 35 rendtag vállalta újra a közösségi életet. A szétszórás után is kötelezett a fogadalomtétel. Az elmúlt évek borzalmai, az egzisztenciális nehézségek nagy próbatétel elé állított mindenkit. Minden testvérem döntését elfogadtam. Ítéletet csak az felséges Atya gyakorolhat.

Visszatekintve az elmúlt időkre, nagyon sebezhetőek voltunk, sok idős, beteg régi nevelési mód szerint felnőtt rendtaggal, kevés fiatal jelentkezővel, sok konfliktussal. Erőfeszítéseim ellenére a rend római központjában megszületett a döntés: a magyarországi két ferences rendtartomány egyesül. A Mariana provincia nem létezik többé. Eszembe jutott Semjén provinciális atya végakarata szerinti szavai: én fogom eltemetni a provinciát. Uram és édesanyja, Szűz Mária a Magyarok Nagyasszonya jóvoltából nem én temettem. A megalakuló új tartomány, a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány nevet viseli. Az első között léptem át az új tartományba.

Szolgállok, amíg élek, és csak addig élek, amíg szolgálhatok. Kérem Uram, add, hogy szolgálhassam rendemet és híveinket, hogy méltó lehessen ígéreteidre.

P. Kovács Bánk OFM

